

REVOLUSJONENS RØST

Leiravis for SUF's sommerleir
Tromøya 4.-11. august 1968

NR. 4 TORSDAG 8/8

PRIS kr. 0,25

INNHOOLD:

LEDER.....	side 3
HVOR STÅR SUF-STUDENTENE I BERGEN ?.....	side 4
PROGRAM FØR SOMMAR- LØRET-68 (CLARTE).....	side 5
ERYN/HELLERUD'S TEATERGRUPPE.....	side 6
REDAKSJONELT.....	side 6
KRITIKK AV AKSJONSDAGEN.....	side 7
PANSERKRYSSEREN POTEMKIN....	side 9
RUDOLF NILSEN: HVERDAGEN.....	side 10

LEDER:

En del kamerater har reist spørsmålet; er det noen sammenheng mellom politisk linje og disiplinen?

Naturligvis er det det. Det er ingen tilfeldighet at SUF har bedre disiplin enn SF, like lite som det er noen tilfeldighet at vi har en bedre arbeidststil. Svaret gir seg sjøl, det er sammenheng.

Hva fører brudd på disiplinen til i det politiske arbeidet, eller retttere hva kan det føre til. Hvilke faremomenter er det ved å ikke følge en marxistisk-leninistisk linje i dette spørsmålet.

For det første:

Når partiet har diskutert seg fram til ei linje i det politisk spørsmål og skal sette linja ut i praksis, er det av stor viktighet at linja blir fulgt konsekvent. Disiplinær svikt i deler av partiet fører til svikt i den politiske praksis, og er svikten stor, kan følgene av aksjonene få virkninger for partiets arbeid i lang tid.

For det andre:

Et av de viktigste prinsippene for et parti av marxistisk-leninistisk type er at partiet skal tjene folket.

Hva skjer hvis kadrene viser dårlig disiplin, for eksempel ved dårlig personlig framferd? Jo, folket taper tilliten til medlemmene av partiet og dermed over lengre sikt også til partiets politikk. Slik ser en tydelig sammenhengen mellom politisk og personlig holdning.

For det tredje:

En disiplinær svikt i en del av partiet får sjølsagt konsekvenser for partiet som helhet. Hvis en ikke slår hardt ned på den på et tidlig tidspunkt, vil disiplinen gradvis bli ødelagt i resten av partiet som vil bli et ubrukelig redskap for arbeiderklassens kamp.

For det fjerde:

Disiplinære problemer i partiet skaper vanskeligheter for parti ledelsen. Varer problemene over et lengre tidsrom, blir det umulig å samordne de politiske aktivitetene, samtidig som partiledelsen ikke får tid til annet enn å behandle de disiplinære problemene.

Kampen mot dårlig disiplin i partiet må føres konsekvent - uten persons anseelse må slike tendenser avsløres og bekjempes. Uten en revolusjonær disiplin blir det ingen revolusjonær kamp.

"Vi har marxismen-leninismens våpen med kritikk og selvkritikk. Vi kan kvitte os med de dårlige vanene og beholde de gode."

Det er opportunismen som er vår hovedfiende. Opportunismen innen de øvre lagene av arbeiderbevegelsen er borgerlig sosialisme, ikke proletarisk sosialisme. Det har vist seg i praksis at de av arbeiderklassens aktivister som følger de opportunistiske retningen, forsvarer seg selv. Uten deres ledelse av arbeiderne kunne borgerskapet ikke vedbli å sitte ved makten.

V.I. Lenin.

Vår plikt er å stille oss ansvarlig overfor folket. Hvert ord, hver handling, hver politikk må være i samsvar med folkets interesser, og hvis det gjør seg gjeldende mistak, må de korrigeres, det er det som ligger i å være ansvarlige overfor folket.

Mao Tse-Tung.

HVOR STÅR SUF-STUDENTENE I BERGEN?

På veggaviser blir nå den politiske linja til SUF-stud i Oslo diskutert. Jeg skal her ikke blande meg inn i debatten i Oslo, men konsentrere meg om de problemene som SUF-studentene står overfor i Bergen.

Det fins ikke noe SUF-stud i Bergen. Det gamle Sosialistisk Studentlag er nå fullstendig overtatt av SUF'ere, og den ideologiske orienteringa i retning av marxismen-leninismen, MAO TSE-TUNGS tenkning pågår for fullt uten opposisjon fra høgreelementer.

Vi har tre hovedproblemer i arbeidet vårt.

Først gjelder det arbeidsstilen.

Mange av aktivistene -bra kamerater - har vært med i laget fra den tida det var et revisjonistlag slik som sos.stud i Oslo er nå. Derfor har vi framleis med oss en del borgerlige vaner i arbeidet som for eksempel arroganse overfor uskolerte kamerater og dårlig disiplin i det praktiske arbeidet.

Så gjelder det interessekampen på Universitetet.

En del kamerater har vært dyktige byråkrater i ulike studentorganer lenge før vi innså nødvendigheten av å drive slikt arbeid på massebasis, slik det har vært gode tillop til i Oslo. Disse kameratene har problemer med å forandre retning og stil i arbeidet på Universitetet.

Til slutt gjelder det arbeidet utenfor Universitetet.

Enkelte SUF'ere innser ikke nødvendigheten av at revolusjonære studenter engasjerer seg i politisk virksomhet ute i byen. Dette er en av årsakene til at det skikkelige SUF-arbeidet kom så seint i gang i Bergen.

Hvordan kan vi rette på disse uheldige tendensene?

For det første ved å intensivere studiene i marxismen-leninismen, MAO TSE-TUNGS tenkning.

For det andre ved konsekvent å analysere, avsløre og bekjempe alle borgerlige ideer som sniker seg inn i bevegelsen (for eksempel Herbert Marcuses ideer).

For det tredje ved å bekjempe den borgerlige stilen i arbeidet vårt.

For det fjerde ved å slutte å arrangere åpne møter med debatt om revisjonistiske problemstillinger.

Mange kamerater fra SUF-stud i Oslo har spurt oss hvorfor vi ikke stifter et SUF-stud i Bergen.

Her må en forstå den konkrete situasjon i Bergen. Sosialistisk Studentlag arbeider nå i store trekk som et SUF-stud. Det ville være en feil av oss om vi nå ga opp arbeidet i Sos.stud. og overlot laget til en liten revisjonistklikk. I Oslo er linja å la Sos.stud. gradvis dø ut. I Bergen er linja gradvis å utvikle Sos. stud. til et SUF stud. Taktikken vår er nå denne: Vi avventer SUF-landsmøtet til høsten, og hvis SUF vedtar en ideologisk plattform som vi ikke kan godta, kommer vi til å forsøke å få vedtatt en lignende plattform for Sosialistisk Studentlag i Bergen. Hvis dette ikke fører fram, må vi sjølsagt vurdere situasjonen på ny.

Vi fra Bergen er interessert i kommentarer til denne linja fra andre SUF'ere.

Sven

PROGRAM FØR SOMMARLAGRET - 68

Torsdag: Lägret öppnas kl. 13.30.

Diskussion av dag- och arbetsordning.
Ev. val av lagerkomité.

Den revolutionära rörelsens allmänna linje.

Diskussion utifrån och kritik av CS-uttalandet från maj-68 (se Clartéisten) Kritik av felaktiga linjer och ideer som förts fram (Appellinjen, angående interessekampens betydelse i den revolutionära kampen, angående arbetarklassens ekonomiska läge o.a.)

Inledning, därefter uppdelning i grupper och gruppdiskussion. Sedan korta rapporter från grupperna och slutligen plenardiskussion.

Fredag: Studentrevolten.

- a. Inledning om studentrörelsen internationellt.
- b. Rapporter från de olika universitetsorterna i Sverige om det politiska arbetet på universitetet.
- c. Inledning om arbete i frontorganisationer.
- d. Gruppdiskussion om vilken karakter studentrörelsen bör få och om arbetet i frontorganisationer.
- e. Rapporter från grupperna och plenardiskussion.
- f. Rapport från skolkonferensen 20-21 juli.
- g. Konkreta uppgifter inför hösten (I första hand hur UKAS-frågan skall drivas)

Lördag:f.m.

Arbetet bland den arbetande ungdomen.

e.m.

"Rebellrörelsen". Analyse av orsakerna till dess uppkomst och av dess karakter.
Inledning, grupp- och plenardiskussion.

Kvällen:

Andrakammarvalet hösten -68.

Hur skall Clartés organisation agera i valet.

Inledning, grupp- och plenardiskussion.

Søndag:f.m.

Tidskriften Clarté.

Kritik av tidligera nummer, diskussion om vilken funktion den skall fylla och hur den skall se ut.

Inledning, grupp- och plenardiskussion.

e.m.

Sammanfattning av Clartés uppgifter inom de områden som diskuterats under lägret.

Förslagsvis har vi tidligera tillsatt små grupper som förberett en kortare sammanfattning för de olika områden som nu presenteras och diskuteras.

Clartés förhållande till KFml bör också tas upp till diskussion under denna punkt.

Sammanfattningen bör också kunna presentera de frågor, vilka är viktiga att föra ut till diskussion i sektionerna.

Påmelding til Clarte's leir må skje innen torsdag.
Nærmere opplysninger kan også fås på kontoret.

Jeg er blitt bedt om å skrive noen ord om teatergruppa til Bryn/Hellerud.

I februar i år ble det holdt et fellesmøte mellom O/A SUF og Oslo SF om orientering. Vi bestemte oss i den anledning for å lage en eller annen form for skuespill som skulle avsløre orienteringsreaksjonære politikk, at avisa ofte nekter å ta inn innlegg fra revolusjonære SUF'ere, at den satte aksjestopp pga. redsel for "SUF-kupp" osv. Dessuten ville vi sitere kjente SF-lederes uttalelser som var svært avslørende for dem det gjaldt.

Stykket ble vellykket, og Gustavsen forlot møtet. Resi, Evensmo og Bonnevie så ut som de hadde spist noe fryktelig surt, Løfsnes var ikke tilstede. Aksjetoppen ble opphevet.

Stykket ble skrevet av en hel haug folk som aldri hadde hatt noen befatning med slikt tidligere.

Det virker som om denne kollektive skriveformen er god, for det er lettere å få vekk klossete og direkte feilaktige politiske utsagn når en sitter samla og diskuterer nær sagt hver replikk. Dessuten er det svært morsomt.

Seinere har vi i laget diskutert kunst, og hva vi vil med å lage teater, sanger osv. Vi har kommet til at et teaterstykke må tjene proletariatet. Det må avsløre reaksjonære i våre egne rekker.

Vi har ingen kostymer, ingen kulisser eller tepper som går opp og ned. Isteden har vi en og annen plakat som markerer hvilken anledning stykket peker på. Dette gjør at en sparer tid under arbeidet. Det politiske **inholdet** blir ikke overskygget av blonder, grønt lys og stas, og en kan transportere hele teateret i en fei til SUF-laga. Et teater kan ikke bli stort enklere. Derfor skulle denn formen for teater være lett for alle SUF-lag, dersom det ikke tar tid fra skoleringa og annet praktisk arbeid.

Jorunn

MELDING

Tirsdag 6. august var det rettsmøte i Bergen med vitneavhøring og opptak av forklaring for høgsterett i militærnektersaka til U. g. Om kvelden samme dagen kom U. ag til SUF-leiren og kunne fortelja at under dette rettsmøte, der det ikkje var tilhøyrarar og referentar til stades, viste rettsapparatet endå tydelegere enn tidlegare sin klassekarakter gjennom kommentarar frå dommarer som administrerte retten og regjeringsadvokaten. Saka skal opp i høgsterett 27. august.

REDAKSJONELT

Vi beklager at dette nummeret er noe tynt, det kommer av at vi slapp opp for stensilpapir.

Redaksjon: Mons , Svein , Astor , Alf og Pål . Vi vil spesielt takke kameratene Audun , Ingvild , Olaug , og Tor Erik a for deres innsats i arbeidet med dette nummeret.

Kritikk av aksjonsdagen i Arendalsdistriktet.

Leirledelsen diskuterte onsdag kveld aksjonsdagen nokså inngående, og jeg vil forsøke å trekke fram endel av den kritikken og selvkritikken som vi fant nødvendig å rette - særlig mot vår egen organisering av dagen. For det første er det åpenbart at deltakerne, særlig de som skulle gå på dørene med materiell, fikk for dårlig beskjed om opplegget.

Det burde vært en selvfølge at gruppene på forhånd var satt opp, ledere utpekt, slik at utdelingen av materiell hadde gått uten komplikasjoner. I tillegg burde deltakerne også skriftlig - på stensilen om aksjonsdagen - fått nøyaktig beskjed om det praktiske opplegget for de som ikke skulle stå på stands. Selve gruppeinndelingen var imidlertid drøftet og planlagt, og undertegnede vil i den forbindelse personlig ta alt ansvar for rotet som oppstod da deltakerne istedet for å bli inn delt i grupper på leirplassen, med valg av leder og nøyaktig beskjed om opplegget, bare ble splittet i to grupper og sendt avgårde til båten.

Ellers bør det skarpt kritiseres at vi ikke produserte en egen løpeseddel for arrangementet, samt at det ikke ble kjørt høytalerbil. Store annonser var satt inn i avisene, men likevel ble oppmøtet på arrangementet (ca. 200 utenom SUF'erne) langt mindre enn både ønskelig og mulig. Foruten dette burde oppgjør for salg o.l. ha vært ordnet med beskjed på forhånd.

Det er forøvrig nokså klart at bilkjøringen rundt plassen skapte en litt "nervøs" stemning om hele arrangementet, og det forholdsvis magre oppmøtet bidro selvsagt også til å redusere stemningen.

Endel kamerater har snakket med SF'ere fra Arendal - disse var meget godt fornøyd med det hele - men vi bør være klar over at det arrangementet kunne vært gjennomført langt bedre fra vår side.

Personlig vil jeg kritisere at endel av SUF'ere stadig løp rundt plassen under møtet, noe som selvsagt bidro til å svekke interessen blant de som forsøkte å høre det som ble sagt fra talerstolen. Endelig bør det påpekes at både "Ja vi elsker" og "Internasjonalen" hadde fortjent en forsanger fra talerstolen.

Det ville også vært en fordel om SUF'ere fra distriktet før vi dro innover hadde orientert noe om erfaringene fra sin egen agitasjon på Sørlandet, litt om de lokale vanskelighetene, spørsmål og problemer vi kunne ha nytte av å kjenne når en skal drive en direkte agitasjon.

Hvorfor alt dette rotet oppsto er et nokså naturlig spørsmål å stille både for oss og andre.

Å skylde på mangelfull organisering generelt er så selvsagt at det ikke lærer oss noe for arbeidet videre.

Det første som bør anmerkes er at ikke sommerleirkomiteen/sentralstyret i god tid før leiren tok kontakt med Sol.kom. og NATO-utvalget i Arendal for et nærmere samarbeide om opplegget. På grunn av dette ble situasjonen den at de av oss som skulle lede den praktiske organiseringen av leiren, ikke har maktet stort annet enn å forberede programmet dag for dag. Men en aksjonsdag er ikke noe friluftsmøte på Hove. Og da vi heller ikke fikk avsatt tid til den endelige detaljsjekkingen av opplegget før utpå natta til onsdag, resulterte det i at behandlingen av programmet ble for kort og dårlig. En ting er å forklare vanskelighetene med å gjøre stort annet enn å følge opp det daglige arbeidet, når vi selv samtidig skal forsøke å delta i leirarrangementene. Men noen unnskyldning er det ikke.

Det vi etter alt å dømme kunne ha gjort og burde ha gjort var å ta kontakt med kamerater som hadde tid til å forberede programmet bedre allerede da leiren startet.

Nettopp det at vi alltid skal innse grensene for vår egne arbeidskapasitet, slik at arbeide vi ikke kan gjøre godt nok desentraliseres, overlates til andre, bør være enhver revolusjonærs plikt. Leirledelsen vil under alle omstendigheter bestrebe seg på å lære av disse

feilene som ble begått - og personlig håper jeg at disse betraktningene vil danne opptakten til en skarp og nødvendig kritikk på allmannamøtet. En ting til slutt:

Vi har bestemt oss til å på nytt unngå at programmet blir et offer for seine natt-møter. Men da vil vi på nytt be om at alle tar hensyn til at kontoret er en arbeidsplass der vi trenger ro til å gjøre den jobben vi er satt til best mulig, slik at alle henvendelser skjer gjennom vinduet - og i kontortida.

Sigurd

P.S. Eisenstein's Potemkin var i allefall ypperlig.

EN KRITISK OPPSUMMERING AV AKSJONSDAGEN I ARENDAL.

Hele gårsdagens program var viet en antiimperialistisk aksjonsdag i Arendal, med litt salg og torgmøte.

Her vil vi på grunn av plassmangel og på grunn av at vi anser denne kritikken for å være så viktig og vesentlig at vi straks vil gå over på denne.

For det første: Den alvorligste kritikken vi vil reise er at de erfaringene man gjorde på aksjonsdagen ved fjorårets sommerleir ikke ble sammenfattet og lagt fram på allmannamøtet, da man planla årets aksjonsdag. Dette førte til at man gjorde en del unødvendige feil, noe som kunne vært unngått. Det som burde vært gjort ved planlegginga av denne aksjonsdagen var følgende: Ut fra fjorårets aksjonsdag og med de erfaringer man gjorde da, burde man diskutert følgende spørsmål: Hvilket formål skal denne aksjonen fremme? (Den norske klassekampen?). På hvilken måte skal dette formålet fremmes? En indikoterat på at man gjorde en bommert viser det forhold at de som var med på aksjonsdagen ved fjorårets sommerleir selv sier at de den gang gjorde en bedre innsats ved å forfekte en personlig erfaring. Praksisen må alltid brukes til å videreutvikle praksis, ellers blir det stagnasjon og tilbakegang. Fordi gårsdagens aksjon ikke var videreutviklet av fjorårets aksjonsdag, opplevet man på flere forjold en tilbakegang og stagnasjon i arbeidet.

En del konkrete eksempler: Ikke ble det hengt opp frigjøringsfond plakater rundt i byen og distriktet, og heller ikke ble det ved husbesøkaksjonen tatt opp noen fortegnelse over de folka som stilte seg positive slik at Sol.kom. og Anti-NATO komiteen kunne ha et konkret utgangspunkt i sitt arbeide.

Det ble dessuten ikke med utgangspunkt i fjorårsaksjonen og andre erfaringer laget noen oversikt over den sosiale strukturen i Arendal og en oversikt over de forskjellige bedrifter som finnes i dette distriktet. Rotet førte til at man ikke kunne bestemme om hvorvidt dette var en aksjon som skulle løse "motsigelsen i folket" eller om dette var en kamp mot fienden, og at man ikke fikk en skikkelig kommunikasjon med arbeidsfolk (løse "motsigelsen i folket").

Disse fundamentale feila er det jævla viktig at vi får klargjort og fjernet fra vår praksis, for uten det blir vi ineffektive.

Tor Erik

I ALLE MASSEBEVEGELSER MÅ VI FORETA EN GRUNNLEGGENDE UNDERSØKELSE OG ANALYSE AV TALLET PÅ AKTIV STØTTER, MOTSTANDERE OG NØYTRALE, OG VI MÅ IKKE AVGJØRE SPØRSMÅLENE SUBJEKTIVT OG UTEN GRUNNLAG.

MAO TSE-TUNG.

PANSERKRYSSEREN POTEMKIN - revolusjonær kunst.

En del av programmet i Arendal igår var filmen "Panserkrysseren Potemkin" av Sergei Eisenstein, forhåpentlig så de aller fleste den, den bør kunne bli til hjelp i den videre kunstdebatten vi skal føre.

Hvorfor er dette så god sosialistisk kunst? For det første handler den om arbeidernes kår, om underklassens kår. For det annet behandler den underklassens problemer på en måte som underklassen selv kjenner, den identifiserer seg fullstendig med arbeiderne og deres kamp for rettferdighet. Den springer ut av hverdagen ombord på panserkrysseren Potemkin, slik den arter seg for matrosene. Den er set konsekvent fra arbeiderklassens standpunkt, og begynner med å framstille offiserene som urettferdige og brutale. Offiserene i Tsarens arme ble rekruttert fra adelen storborgerskapet. Offiserene ombord på panserkrysseren Potemkin viser seg snart å være lutter usympatiske individer, de har ingen sympatiske sider, de er sett med de undertrykte matrosenes øyne, og utelukkende med disse øynene.

Eisensteins klasseanalyse er klar, og kommer til uttrykk stadig vekke i løpet av filmen. Jeg vil peke på at for det første la han soldatene slutte opp om arbeiderne, og definerer begge grupper som hørende til arbeiderklassen. For det annet viser han at småborgerskapet, under revolusjonen, slutter seg til proletariatet - jeg vil minne om alle de "pent kledte herrer og damer" som deltok i scenene fra Odessa. For det tredje setter han storborgerskapet på adelens side i den borgerlige revolusjon - jfr. mannen som gir seg til å provosere ute på kaia, der liket av det første offeret er bragt i land. Massene kaster seg over ham, og drukner ham fullstendig i klyttneveslag, storborgerskapet forsvinner i en liten hvirvel på overflaten av massenes flodbølge.

Eisensteins massescener er verd et avsnitt for seg. For her er det virkelige masser som er på beina. Her er det et statisteri som kunne få en hærfører til å blekne. Og hvilket statisteri. Det er dradde og slitne, gamle rynkete koner, gamle menn uten tenner, her er unge mennesker med hatet til overklassen lysende ut av øynene, det er sigøy-^nere og krøplinger. Det omfatter alle grupper innen arbeiderklassen, et menneskehav, og et hav i bevegelse. Massene hos Eisenstein er levende, de handler, de er de virkelige heltene, som Mao sier.

Eisensteins syn på vold fikk vi godt demonstrert i kinoen i Arendal igår. Ved revolusjonen ombord på panserkrysseren blir det skutt en eneste matros, og det framstilles som, og virker dypt tragisk. Men når massene kaster seg over offiserene, knuser og tyner dem og brekker hvert bein i kroppen på dem, oppleves det som en befrielse, en riktig gjerning. Da tsarens tropper foretok massakre på Odessas sivilbefolkning i scenene i trappen, satt salen i en intens, fortettet hatefull stemning, men da panserkrysseren Potemkin under matrosenes makt skyter troppenes forlegning i stumper og stykker, oppsto det en dundrende, spontan applaus.

Filmene om hvordan panserkrysseren Potemkin blir overtatt av proletariatet, gir oss dessuten en ypperlig anledning til for en gangs skyld å framheve det formelle. Filmen kom i 1925, året etter at Lenin døde. Det var den gangen da Chaplin laget stumfilmer i USA - og hvilken forskjell er det ikke mellom "Panserkrysseren Potemkin" og andre gamle stumfilmer. Eisensteins film avviker fra de andre på det formelle plan, først og fremst ved å være så meget mere fullkommen. Her er det ting som aldri tidligere er blitt anvendt, for eksempel sodnedgangen på havnen i Odessa - lange scener med glitrende vann og måkesilhouetter som fløy opp. Og billedmessig sett, er slike ting som oppflygende fugler, kanoner i bevegelse, massene i bevegelse for å besøke den døde matrosen på kaia, alt dette er utnyttet med billedmessig usedvanlig dyktighet.

Og legg merke til hvor bevegelig, hvor rask Eisensteins film er. Lange sekunder består bare av korte glimt, ingen bilder er lange. For eksempel scenene med massakrene i trappene, mennesker som huker seg, vettskremt ned, ansikter, øyne, mennesker som løper, mennesker som faller og raden av støvler som kommer gående nedover med skarpladde våpen. Se på scenen der filmen er som aller mest spennende, der Potemkin seiler

til møte med Svartehavsflåten og all virksomhet er febrisk - vi får glimt av menn som skrur på et hjul, svinger på et ratt, løper over dekk, triller ammunisjon, klatrer og klyver. Tempo som til da var uhørt i filmkunsten, og som tjener til å skape en usedvanlig handling i filmen, en usedvanlig spenning, som igjen for det meste overflødiggjør kommentarer. Det er ikke så mye tekst i filmen, og det som er, er lite om gangen. "Panserkrysseren Potemkin" har en form så fullkommen som den kunne med de tekniske hjelpemidler som da sto til rådighet, noe som understreker formann Maos ord om at ".....Vi for vår del krever enhet mellom politikken og kunsten, enhet mellom innhold og form, enhet mellom det revolusjonære, politiske innholdet og en mest mulig fullkommen kunstnerisk form."

Jeg har tidligere sagt at en sosialistisk kunst optimistisk, ikke pesimistisk. "Panserkrysseren Potemkin" er et eksempel på et kunstverk som er slik, og forklarer tildels hvorfor det må være det. For det første på grunn av at framtida tilhører arbeiderklassen, framtida er lys for sosialismen, ikke mørk - historien arbeider for os. For det annet fordi en sosialistisk kunst - i alle fall en revolusjonær kunst, sveiser folket sammen i forståelsen av at det er uslåelig, at de brede massene sikkert og visst vil seire over reaksjonens forskjellige former for papirtigre. Dette er en av de vesentlige tingene når det gjelder å gjøre kunsten til et lite hjul og en liten skrue i revolusjonsmaskineriet.

Morten A.

SVAR

Tvers igjennom lov til seier
Ikke går der andre veier
til vårt drømte, frie land.
Før vi tramper ned og skaffer
vei i lovens paragrafer
er vi treller alle mann.

Ennu er en streikebryter
fredløs niding tross han nyter
vern fra selve kongens råd.
En forræder kaller vi ham,
tross medaljen I kan gi ham,
med samt ros for tapper dåd.

La dem rase. La dem true.
Ikke vil vi la oss kue,
svarer vi dem koldt og kort.
Om I bjeffer, om I snerrer,
ennu er dog, høie herrer,
våre henders arbeid vårt.

Før vi tramper ned og skaffer
vei i lovens paragrafer,
er vi treller alle mann.
Reis all kraft som klassen eier.
Tvers igjennom lov til seier.
Støtt oss, den som kan.

Rudolf Nilsen.